ţilor d-tele, şi vom suferi numaĭ noĭ, déră am fă-cut maĭ mult, dómnă, am compromis averea altuia, şi am violat sânţenia depositululuĭ, n'am dreptulŭ sĕ'ţĭ ḑicŭ că m'aĭ băgat in tóte faptele cele neruşinate, ḑise d-nu Bogatescu cu un gest spăimentătorŭ, şi am dreptulŭ sĕ ḑicŭ acésta? Ce vreĭ sĕ ḑicĭ, domnule, ḑise d-na Bogatescu cu siguranţă.

— Mĕ inţelegĭ destul de bine, dómnă.... Zestrea Heleneĭ.... acea zestre ce unŭ soldat lăsă fiiceĭ séle orfeline, aĭ aruncat'o nu sciŭ in ce intreprindere, şi ea este in momentulŭ de a se perde.

— Eĭ bine, ce poţĭ sĕ facĭ, domnule? — Acésta era un scopŭ laudabilŭ: voiam sĕ mărescŭ averea epitropisiteĭ d-téle, şansa nu'ĭ a fost favorabilă, in adevĕrŭ, de câtva timp nu prea sunt norocósă Vomŭ fi quitŭ plătindŭ inşine paguba simţită de d-ra Helena, in casŭ când acest falimentŭ de care vorbescĭ se va intêmpla sĕ aibă locŭ, — lucru despre care ne putem încă indoi, — mi se pare că acesta e unŭ rĕŭ reparabilŭ. Cu tóte acestea, d-nu Mihail Sărăcescu, care a consiliat ênsu'şĭ acéstă incercare va suferi fără indoială, paguba intêmplată averiĭ aceleia pe care trebue s'o ia in căsătorie.. Vorbémŭ incă adinéorĭ despre acésta cu elŭ, şi mi se părea că era in aceste intenţiunĭ.

BIBLIOTECA *ACADEMIEI*

— Maĭ sperĭ ăncă că acéstă căsătorie va avea locŭ, dómnă, ḑise d-nu Bogatescu.

— Déră, rĕspunse ea, n'aĭ consimţit la dênsa, şi nu'ĭ o afacere convenită, şi de la care nu ne putem intórce, fără a compromite chiar pe domnişóra Helena? Ce va ḑice lumea când va afla că acéstă unire anunciată intr'un modŭ atât de solemnŭ, s'a stricat?

— Lumea va ḑice ce va voi, dómnă, déră 'ţĭ jur că acéstă unire nu va avea locŭ. Din fericire am redobânditŭ mintea, şi nu te voiŭ maĭ urma in tóte aceste iniuităţĭ: rolurile s'aŭ schimbat, d-nă, şi acum d-ta aĭ sĕ m'ascultĭ. Ascultă déră, şi află totŭ rĕulŭ ce aĭ de reparat.

De când m'aĭ silit sĕ depărtezŭ din casa mea, pe fiulŭ meŭ, sĕrmanulŭ meŭ Costică, era să móră de maĭ multe orĭ, dómnă. In acéstă oră chiar in care 'ţĭ vorbescŭ, el e in pericol, după cum aflaiŭ. Căcĭ temêndu-se negreşit că nu mĕ voiŭ intórce de la cruda decisiune, ce m'aĭ făcutŭ sĕ iaŭ in contra luĭ, atuncĭ când voinţa mea era sclava voinţeĭ d-tále, m'aĭ făcutŭ sĕ credŭ că Costică, resemnat in sórta luĭ, părăsise Bucureştiĭ, România chiar, şi că se dusese sĕ céră uneĭ ţerĭ strĕine unŭ destin maĭ pu-

ţin barbar, decât acela care'l va avea in téra in care trăia părintele sĕŭ. De multe orĭ, aĭ minţitŭ, d-nă dicându'mĭ acésta. Sciaĭ prea bine că Costică e in Bucurescĭ, cunosceaĭ grósnica miserie in care trăia şi in contra cărea se lupta cu atâta curagiŭ: ênsĕ nu'mĭ aĭ spus nimic, şi décă nobilulŭ orgoliŭ a acestuĭ june, un momentŭ invins, ar fi cădutŭ, décă fiulŭ meŭ ar fi incercat de a'mĭ reamintĭ, de nu amorulŭ ce un părinte datoreşte fiuluĭ seŭ, celŭ puţin mila ce orĭ-care trebue sĕ aibă pentru un nenorocitŭ, 'ĭ aĭ fi ridicat chiar acéstă speranţă, 'iaĭ fi ridicat medi̧ŭ-lócele de a corespunde cu mine.

— Ah domnule! dise d-na Bogatescu, făcênd un gestŭ de de negaţiune, jucatŭ cu unŭ talentŭ de inaltă comedie.

— Aĭ fi făcut'o, d-nă; respunse elŭ cu unŭ accentŭ imperiosŭ, şi nu dice ba; — Căcĭ atuncĭ, 'ţĭ voiŭ spune: aĭ făcut'o, şi vom vedea de aĭ curagiul sĕ tăgăduescĭ naintea acesteĭ probe de odiósă laşitate . . . Vedĭ acéstă epistolă, dise d-nu Bogatescu scoţênd, din buzunariŭ uă hârtie ce puse sub ochiĭ socieĭ séle. O recunoscĭ bine acéstă epistolă care mi a fost adresată, şi pe care aĭ căpătat'o fără scirea mea prin poliţia d-tleé, care privéghia

tóte acțiunele mele . . . acéstă epistolă mi o scrisese fiulŭ meŭ. Ea cuprindea adio luĭ funebru . . . el 'mĭ o scria având lângă dênsul arma care trebuia sĕ'lŭ scape de uă viață care 'ĭ devenise fórte ne suferită, din momentulŭ in care căḑuse in disgrația mea, și incare, prin d-ta, tot prin d-ta, bucuria junețeĭ séle, speranța viețiĭ séle intregĭ, amorul Heleniĭ i a fost răpit spre a fi dat altuia, și cuĭ!.. aĭ citit'o, d-nă acéstă epistolă durerósă scrisă cu lacrimĭ . . . acéstă epistolă prin care nu cerea nimic nainte de mórte de cât un singur cuvênt de ertare de la tatălŭ luĭ, pentru greșala ne cunoscută ce a trebuitŭ sĕ comită, de vreme ce era pedepsitŭ cu atâta asprime. Greșala, ce ḑic ? crima, acea odiósă crimă la care mĕ asociașĭ, sciaĭ că era culpabilŭ de ea, dómnă. Și cu tóte acestea n'aĭ spus nimic. Aĭ gemut de bucurie, din contra, aflândŭ sinistra hotărâre ce luase inocintele pe care mi'lŭ numeaĭ criminal, și a căruĭ perdere o jurasешĭ.

Și, fără provedința, care a aruncat un amic in calea luĭ Costică in momentul in care desperarea 'lŭ conducea, la mórte deveniam călăul copiluluĭ meŭ, dómnă.

Există óre in epocele cele maĭ sângeróse uă faptă atât de lașă și atât de neagră, ca acea ce aĭ făcutŭ,

şi pentru care greşélă a voit cerul sĕ mĕ pedepséscă, când a permis sĕ întâlnescŭ în ultimiĭ anĭ aĭ bătrâneţeĭ mele, uă creatură ce luaĭ de socie şi a căreĭ ănimă avea deja in ea seminţele tutulor lucrurilor oribile ce aĭ făcut? Şi tocmaĭ in acest moment chiar, in care uă amicie străină venea in adjutorulŭ luĭ Costică, in acest moment in care unul din aceĭ nobilĭ junĭ care se facŭ fraţiĭ tutulor nefericiţilor, inapoia cu curagiŭ şi viéţa fiuluĭ meŭ şi 'lŭ adjuta sĕ o sufere, in aceaşĭ oră chiar, in care aĭ introdus la mine, in locul in care ar fi trebuit sĕ şéză copilul meŭ, unŭ streinŭ oblicŭ, căruia am întins mâna, căruia 'ĭ am deschis punga, pe care l'am patronat pretutindenĭ cu creditul meŭ, şi care, violând sânţenia ospitalităţiĭ, s'a unit cu d-ta ca sĕ întineze marca familieĭ mele. Eĭ bine! dómnă, sciĭ ce a resultat, sciĭ care e in acest moment desnodămêntul tutulor acestor perfidiĭ tenebróse, urzite cu geniul crimeĭ a căror angelŭ încarnat se póte crede că escĭ!.. D. Mihajl Sărăcescu, care voia sĕ ia in căsătorie dota epitropisiteĭ mele, acea sărmană copilă asupra căreia jurasemŭ că voiŭ veghia, şi a căreia fericire şi onóre 'mĭ fuseseră încredinţate ca unŭ depositŭ, şi pe care am abandonat'o ghiare-

lor crudimelor d-télle; sciĭ ce a făcut şi de ce lucru e vinovat in acéstă oră, acest d. Sărăcescu? Adĭ dimineață, lângă d ta, lângă mine, a făcut fiuluĭ meŭ Costică, pe care abia am avut timpul sĕ'l recunoscŭ, uă insultă atât de mare, că comoţiunea morală ce a resimţitŭ din causa eĭ a luĭ. In acéstă redeşteptatŭ in elŭ tóte spiritele negre ale delirurŭ, dómnă, Costică, se luptă intre nebunie şi mórte.

— Costică nebun, Costică insultat de d. Sărăcescu; ce vreĭ sĕ dicĭ, domnule? întrebă d-na Bogatescu. Nu te maĭ înţelegŭ astă-dată. De sigurŭ, escĭ înşelat şi daĭ credĕmênt unor minciunĭ. Mihail nu cunósce pe fiulŭ d-télle; nu l'a vĕdut nicĭ uă-dată.

— Ilŭ cunoscea, dómnă, şi împărtăşea ura ce aveaĭ in contra luĭ, căcĭ scia prea bine că amorul epitropisiteĭ melle pentru Costică ar fi fost de ajuns, singurŭ, pentru a causa răcéla ce Helena 'ĭ arăta, décă acéstă copilă n'ar fi simţitŭ de la începutŭ pentru elŭ unŭ sentiment vagŭ de dispreţiŭ şi de spaimă . . . Amicul d-télle, protegiatul d-télle, avea déră cuvinte spre a face ce a făcut?

— Nu crede, urmă d-nu Bogatescu, că tóte aceste inichităţiĭ de care te aĭ făcut culpabilă vor

remâne fără pedépsă . . . veĭ avea pe a d-télle. Déră complicele d-télle, acela care de câte-va momente a aruncat spiritul fiuluĭ meŭ in tenebrele nebunie, d. Mihail Sărăcescu, acest laşŭ care s'a lăsat a ĭ pălmuit adineaorĭ de dispreţul d-télle . . . acela e condamnat de mine, condamnat la mórte, dómnă... şi va muri la moment.

— Unŭ omorŭ aci, domnule, ḑise d-na Bogatescu.

— Da, dómnă; déră unŭ omor legal, care nu mĕ desonoréză, unŭ omu ucidŭ in care braciulŭ meŭ va fi condusŭ de Dumneḑeŭ.

— Unŭ duelŭ, unŭ duel cu d. Sărăcescu! D-ta, d-le Bogatescu! Déră aceasta 'ĭ imposibilŭ; cu atât maĭ imposibilŭ, căcĭ el nu'lŭ va primi . . . El este unŭ miserabilŭ, unŭ laşŭ.

— Vorbesce maĭ tare, sĕ te auḑă, ḑise d-nu Bogatescu; şi lovind in păretele de scândurĭ, care despărţea buduarulŭ in care era Mihail. precum am ḑisŭ, rĕmas singurŭ, d-nu Bogatescu 'ĭ ḑise:

— Auḑĭ, domnule?

Mihail voise sĕ deschidă uşa şi sĕ incerce de a fugi; déră, deschiḑênd uşa, el găsi lângă ea unŭ servitorŭ care'l opri. şi, fĕră a ḑice un cuvênt, 'lŭ invită cu gestul de a şedea din noŭ.

Două ore de dimineață sunară la pendulă, d-nu Bogatescu lovi pe unŭ timbru care resună mult timpŭ in meḑiu-locul tăcerii ce domnea in apartamente.

Lacheulŭ luĭ se presintă.

— E gata totŭ? intrebă bătrânulŭ.

— Totul este gata.

— Bine, adu-le aci, și intră in cabinetul meŭ spre a ruga pe persónele care sunt acolo sĕ vie aci.

— Déră, domnule, ḑise d-na Bogatescu, décă, precum 'mĭ aĭ ḑisŭ, fiulŭ d-télle este in pericolŭ, ar trebui sĕ trimițŭ numaĭ de cât la elŭ, ênsu'mĭ așŭ dori....

— Veĭ merge și d-ta, dómnă, căcĭ acésta va fi pedépsa d-télle de a'l vedea, déră când momentul va fi sosit...... Totușĭ Costică nu este singurŭ, Helena e lângă dênsul.

— Helena! ḑise d-na Bogatescu, de acea n'am vĕḑut'o tótă seara. Déră sărmana copilă are sĕ fie grozavŭ compromisă.... de s'ar sci....

— Se scie dómnă, se scie totŭ; precum spuneaĭ, Helena este compromisă. d. Mihail, a sciut, nu sciŭ de la cine, că ea era la Costică, și el a rĕspândit

acéstă nuvelă; astă-séră nu se vorbea de cât de acésta in salónele nóstre.

— Ce felŭ! el care voea s'o ia de soție?

— Acéstă scire făcea căsătoria maĭ sigură luĭ d. Sărăcescu; el era sigurŭ că ast-fel desonorată prin acest scandal, va fi imposibilŭ epitropisiteĭ melle de a spera la uă altă unire, şi el care nu dorea de cât averea Heleneĭ, ar fi părut încă, in ochiĭ lumiĭ, un omŭ onestŭ, indulgent, bine-voind a acoperi cu numele seŭ numele pătat al acesteĭ sĕrmane copile.... Ah! totul era bine combinat, dómnă, déră din fericire mintea'mĭ s'a deşteptat la timpŭ.

Pendula sună două şi un quart.

— Iată ultimele momente ale vieţeĭ d-luĭ Sărăcescu care sborŭ, dise d-nu Bogatescu, cu uă voce tare.

Mihail audi.

— Vrea óre sĕ mĕ asasineze? gândi el. Şi se uită imprejuru'ĭ, cu privirĭ pline de spaĭmă. Ah! dise elŭ zărind fereastra. Acest balcon, nu prea e sus; pe acolo voiŭ putea póte fugi, şi alérgă sĕ deschidă fereastra care da pe unŭ balconŭ; dérăşi aci găsi încă unŭ alt lacheŭ care, tăcând ca cama-

radul seŭ, dete a înțelege luĭ Mihail că orĭ-ce încercare de fugă era zadarnică.

In acest moment, patru persóne intrară in tăcere in camera in care eraŭ d-nu Bogatescu și socia sea; și salutară cu receală pe d-na Bogatescu. Acele persóne eraŭ patru amicĭ aĭ bătrânuluĭ Bogatescu.

— Ora a sosit, domnilor, ḑise d-nu Bogatescu, aduceţĭ aci pe d. Mihail Sărăcescu.

D-na Bogatescu sta nemișcată.

Mihail Sărăcescu intră, acompaniat de duoĭ lacheĭ, care se retraseră la unŭ semnŭ allŭ stăpânuluĭ lorŭ.

D-nu Bogatescu arătă cu degetulŭ unŭ scaunŭ luĭ Mihail.

Acésta căḑu maĭ mult pe el, de cât se așeḑă. Façia luĭ era plină de uă sudóre de spaĭmă.

D-nu Bogatescu deschise ușa care da in salon și se intórse acompaniat de alte doue persóne.

Acestea eraŭ Dimitrie și Elisa.

— Acum, ḑise d-nu Bogatescu, se ne grăbimŭ, timpulŭ trece.

— Domnule, ḑise elŭ, apropiindu-se de Mihail, și apucându'lŭ de mână, te am condamnat la mórte; pregătește-te. . . . .

Mihail preumblă asupra grupeĭ care'lŭ incungiura şi tăcea, uă privire zăpăcită; el nu inţelegea.

— N'aĭ nevoe sĕ te esplicĭ nicĭ sĕ te aperĭ, domnule; aĭ sĕ morĭ, nu asasinat, déră in duel; aĭ sĕ te baţĭ cu mine, şi am sĕ te omorŭ; am sĕ te omorŭ; .... sunt sigurŭ; sĕ n'aĭ nicĭ uă speranţă de viéţă. Recunoşcĭ acésta, urmă d-nu Bogatescu, scoţând din busunaru'ĭ uă pungă mică.

— Punga mea, ḑise cu vioiciune Mihail, punga mea!

— Tocmaĭ ea, domnule respunse d. Bogatescu, şi scóse din ea unŭ micŭ glonţŭ de aurŭ ce arătă luĭ Mihail, ḑicându'ĭ: Recunoşcĭ şi acésta?

Mihail tăcu.

— Acéstă pungă este aceea ce aĭ aruncat, nu de mult, la picióreIe fiuluĭ meŭ pe aleea şoseleĭ,.. fiuluĭ meŭ care l'aĭ insultat prin acéstă pomană făcută in publicŭ, şi care din causa acestuĭ afront a inebunit. Elŭ te va omori cu braciul meŭ, domnule. Acest glonţŭ l'am făcut cu aurul ce conţinea punga d-télle. Cu acest aurŭ, aĭ lovit pe Costică in ănimă, acest aurŭ este omorător, şi te va omori într'uă oră. Şi acum, urmă d. Bogatescu, puind sub ochiĭ luĭ Mihail uă epistolă ce scóse dintr'un porto-

foliŭ, recunoşcĭ acéstă epistolă?... Ea a fost estrasă din corepondinţă adulteră cu dómna, ḑise d-nu Bogatescu, arătând pe socia sa. Acéstă epistolă va adjuta la mórtea d-télle, domnule. Crimele d-télle te vor lovi; şi d-nu Bogatescu strânse epistola în mânĭ.

— Colonele, ḑise el, unuia din ceĭ patru bătrânĭ veniţĭ acolo; încărcaţĭ armele, şi d-nu Bogatescu, scoţând dintr'unŭ biuroŭ uă cutie cu pistóle, o depuse deschisă pe masă, şi, la unŭ gest alŭ d-luĭ Bogatescu, alţĭ duoĭ din amiciĭ săĭ..... trecură in partea luĭ Mihailŭ.

— Aceştĭ domnĭ 'ţĭ vor face onórea d'a fi martoriĭ d-télle, ḑise d-nu Bogatescu. Haĭ, domnilor, terminaţĭ.

Martoriĭ luară armele şi le încărcară. Unulŭ din pistóle fu încărcat cu unŭ glonţŭ de plumbŭ, şi dat in mâna martorilor aleşĭ de Mihail. Cel-l-alt pistolŭ fu încărcat cu glonţulŭ turnat din aur, şi scrisórea adulteriă servi de bură.

— Cu acésta amŭ sĕ te omorŭ, domnule, ḑise d-nu Bogatescu, arătând arma pe care o dete in mâna martorilor seĭ.

Mihail nu maĭ era de cât unŭ cadavru anticipat·

Pe când sociulŭ eĭ, retras intr'unŭ colţŭ al camereĭ vorbea încetişorŭ cu persónele presinte la acéstă scenă, dómna Bogatescu se furişă lângă Mihail, şi'ĭ aruncă grabnic aceste două cuvinte pronunciate încet:

— El e bătrânŭ, vederea 'ĭ este slabă, mâna 'ĭ va tremura, ce eştĭ speriat de tóte aceste superstiţiunĭ ridicole? Plumbul e maĭ sigurŭ de cât aurul. Bogatescu fiind mort, 'mĭ remâne averea luĭ, totul nu e perdut! Şi lŭ strânse de mână.

Mihail luă unŭ altŭ aerŭ, laşitatea se îmbrăcă cı. insolinţă; el 'şĭ reaminti adresa ce avea la dare la semnŭ, şi ridică fruntea.

— Domnule, ḑise el d-luĭ Bogatescu, te aşteptŭ, sunt la dispositiunea d-vóstre, şi primescŭ, fără a le discuta, orĭ-cât de curióse ar fi condiţiunele ce aĭ otărât pentru acéstă luptă de mórte; şi întorcându-se spre martoriĭ seĭ, Mihail se înclină la eĭ, şi le mulţămi de asistenţa ce bine-voiaŭ a'ĭ da.

— Care vor fi ora şi locul? întrebă el.

— Locul alesŭ este Bănésa, ḑise unul din martorĭ.

— Şi ora? întrebă Mihail. Aşŭ dori sĕ iaŭ órecare dispositiunĭ nainte de duelŭ.

— Avețĭ timpŭ două ore, domnule, urmă d-nu Bogatescu. Vi se va da tot ce vě trebuie spre a scrie, déră trebuie sě vě previŭ că vețĭ fi păzitŭ, şi că orĭ-ce încercare de a corumpe servitoriĭ meĭ, este zadarnică. Din parte'mĭ am asemenea dispozițiunĭ de luat, şi te părăsescŭ . . . La cincĭ ore mě voiŭ întórce . . . Vino, dómnă, ḑise d-nu Bogatescu; şi el eşi cu socia luĭ, cu Dimitrie şi Elisa, care asistaseră, ca martorĭ în tăcere, la scena ce am narat. Ceĭ patru amicĭ aĭ d-luĭ Bogatescu se retraseră intr'uă cameră vecină, şi lăsară pe Mihail singurŭ cu spaimele séle.

— Unde mě ducĭ, domnule? întrebă d-na Bogatescu pe sociulŭ eĭ, când fură in anticameră, in unŭ lacheŭ 'ĭ aştepta.

— Te ducŭ la pedépsa d-tele, dómnă, 'ĭ respunse d-nu Bogatescu, tot urmat de Dimitrie şi de Elisa.

La scara eĭ găsiră uă trăsură, in care se urcară câte patru.

D-na Bogatescu nu cuteza sě vorbéscă.

Trăsura mergea iute. După uă jumătate oră, ea se opri naintea porțiĭ uneĭ case din strada Scaunelor.

— Am sosit, dise d-nu Bogatescu. Unŭ lacheŭ sări ca se deschidă uşa trăsureĭ.

D-nu Bogatescu şi socia sa, se coborără ceĭ ântêĭ.

— Ce are sĕ se întâmple acum? dise Dimitrie către Elisa oferindu'ĭ braciulŭ.

Totul părea in mişcare in casă. Chiriaşiĭ alergaŭ pe scărĭ, şi Dimitrie recunoscu pe doctorul care se urca acompaniat de comisarŭ.

— Ah! domnule, dise medicul, recunoscând pe Dimitrie; de ce 'ĭ aĭ lăsat singurĭ?

— Déră ce este? Costică e maĭ rĕŭ?

— Fiulŭ meŭ! rĕspunse d-nu Bogatescu, apropiindu-se . . . Ce s'a întâmplat, domnule?

— Uă intâmplare grósnică. . . Vețĭ vedea totŭ.

Mica cameră a luĭ Costică era plină de lume, comisarul se puse la uă masă, şi proceda la dresarea procesuluĭ-verbal.

— Unde'ĭ fiulŭ meŭ? strigă d-nu Bogatescu. El s'apropiă de patŭ, şi se trase cu oróre înapoiŭ din facia cadavruluĭ acoperit cu sânge allŭ Heleneĭ, întinsă pe scândurĭ. Costică țipa intr'unŭ modŭ spăimântătorŭ şi ținea âncă in mânele séle, pumnarulŭ cu care omorise pe prea iubita sa, intr'un moment de delirŭ.

— Dómnă, dise d-nu Bogatescu, a căruia faciă deveni teribilă, calcă cu picórele in acest sânge, d-ta l'aĭ făucut sĕ curgă! . . .

Şi el cădu in genunchĭ din naintea corpuluĭ sărmaneĭ Helene.

Costică trezit pentr un moment din nebunie, recunoscu pe tatăl sĕŭ şi vru sĕ se arunce in braciele luĭ, când ânsĕ, maĭ dincolo, vĕdŭ pe d-na Bogatescu, persecutórea luĭ, el dete un ţipĕt de desperare şi gróză, şi cădu mort la picórele d-neĭ Bogatescu, asupra căreia se repezisespre a o strĕpunge cu pumnalulŭ.

Procesulŭ verbalŭ abia fusese terminatŭ şi d-nu Bogatescu eşi din acea cameră udată cu sânge. El se sui in trĕsură, şi ajunsein maĭ puţin de un quart de oră la casa luĭ, — şi eraŭ cu tóte acestea aprópe şése óre de diminéţă când sosiĭ.

— Eĭ bine! 'ı diseră amiciĭ.

— Nimicŭ acum, dise d-nu Bogatescu, maĭ tărdiŭ veţĭ şti totŭ . . . . . . sĕ plecămŭ, sĕ plecămŭ, domnilor. Si reintrară, in camera in care Mihail fusese lăsat singurŭ.

— E şése ore, domnilor, dise acesta cu un ton ironciŭ, şi aşteptam,

Fără a schimba alte cuvinte, se urcară in trăsură. La şépte ore, eĭ ajunseră la loculŭ alesŭ pentru luptă.

La opt ore, d-nu Bogatescu fu readusŭ mort la domiciliulŭ sĕŭ

. . . .

Acompaniată de Mihail, Sărăcescu, dómna Bogatescu plecă la Galaţĭ, unde se căsătoriră şése lunĭ după aceea.

Nu trecură ĕnsă treĭ lunĭ de la casătorie şi d-na Bogatescu, devenită acuma d-na Sărăcescu, fu lovită de unŭ accesŭ de nebunie provenitŭ din mustrarea de consciinţă pentru faptele ce comisesă, in urma căruia şi muri. D. Mihail Sărăcescu legitimul posesorŭ a avereĭ socieĭ séle, sĕ dădu cu totulŭ in braciele luĭ Bacus, la totŭ felulŭ de petrecerĭ şi la joculŭ de cărţĭ; perdu tótă acea avere, şi acum umblă traversând stradele Bucuresciuluĭ şi implorând adjutorulŭ lumeĭ.

FINE.